

MARIA PONS
TREURE LA POLS

Les sabates dels altres

AVUI ENS hem trobat a casa de la Berta. Viu en un xalet preciós als afores de la ciutat. Ens ha convocat a casa seva perquè ens volia donar una notícia força important. Quan hi hem arribat, la taula estava parada i el cafè ja estava a punt.

La Carme, força intrigada per allò que ens ha de dir, ha preguntat: "Es pot saber què passa? Ens tens amb l'ai al cor." La Berta amb cara de circumstàncies ens ha explicat: "Demà em separo. Avui és el darrer dia que visc en aquesta casa." "No fotis! Si vius com una reina!", ha exclamat la Roser. La Berta ha replicat: "No tot són els diners, i nosaltres ja fa molt de temps que no anem a l'hora. Per no haver-hi, ja no hi ha ni conversa. Així doncs, ara que els fills s'han independitzat és el moment que jo també ho faci." La Roser prossegueix: "A la nostra edat?" "A la nostra edat i a qualsevol altra. No cal viure amargats", assevera la Berta.

La Júlia pregunta: "I el teu home com s'ho ha agafat?" La resposta ha estat taxativa: "De cap manera, encara no ho sap", la Berta continua, "no li he dit res, ni penso fer-ho. La seva reacció em terroritza. Qui li dirà que ens separem, serà el meu advocat.

"Però soc jo, una dona, la que diu prou. En una societat força patriarcal, com creus que s'ho prendrà?"

Jo ja ho tinc tot preparat. Demà en sortir de la feina me n'aniré a viure al pis que vaig heretar fa uns mesos." La Teresa interromp: "Això no és normal. El que és lògic seria que li ho diguessis, que en parléssiu." La Clàudia pren la paraula: "Quan li vaig dir al meu home que em volia separar, el primer que va fer va ser agafar un ganivet i dir-me que em mataria." La Júlia exclama: "I tu què vas fer?". La Clàudia respon: "Li vaig dir, *avanti popolo*, mata'm." La Berta, escandalitzada, reprèn el discurs: "Això, precisament, és el que vull estalviar-me. Si fos ell qui prengués la decisió no hi hauria cap problema. Però soc jo, una dona, la que diu prou. En una societat força patriarcal, com creus que s'ho prendrà? Jo no soc tan valenta com la Clàudia. No m'agraden les discussions, ni els crits, ni les baralles i molt menys les amenaces. Per evitar-ho, crec que el millor és que quan s'assabenti que ens separem ja estiguem separats *de facto*."

Quina més, quina menys, totes volem dir la nostra, fins que l'Emi resol: "És la Berta la que decideix el què i el com. Cap de nosaltres, no pot pas posar-se en les seves sabates."